

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 13. prosinca 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Što nam je Gospodin bliži to smo radosniji

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Poziv na radost je karakterističan za došašće: iščekivanje Isusova rođenja, iščekivanje koje živimo je radosno, pomalo nalik onoj radosti koja nas obuzima kad očekujemo posjet osobe koju jako volimo, na primjer prijatelja kojeg nismo dugo vidjeli, ili rođaka i tome slično. Mi smo u radosnom iščekivanju. I ta dimenzija radosti posebno izbija na vidjelo danas, na treću nedjelju, koja započinje pozivom svetoga Pavla: „Radujte se u Gospodinu uvijek!“ (Ulazna antifona, usp. *Fil* 4, 4.5). „Radujte se!“ Kršćanska radost. A zašto se treba radovati? Zato što „Gospodin je blizu“ (r. 5). Što nam je Gospodin bliži to smo radosniji; što nam je dalji to smo žalosniji. To je pravilo za kršćane. Jednom je zgodom neki filozof rekao otprilike ovako: „Ja ne razumijem kako se može vjerovati danas, jer oni koji kažu da vjeruju imaju izraz lica kao da su na bdjenju za pokojnika. Ne daju svjedočanstvo radosti uskrsnuća Isusa Krista“. Koliko je samo takvih kršćana s tim izrazom lica, da, izrazom lica kao da su na bdjenju za pokojnika, lica koje odaje tugu... Ali Krist je uskrsnuo! Krist te ljubi! A ti nisi radostan!? Razmišljajmo malo o tome i recimo: „Jesam li radostan zato što je Gospodin blizu, zato što me Gospodin ljubi, zato što me je Gospodin otkupio?“

U današnjem ulomku iz Ivanova Evanđelja stavlja nam se pred oči biblijski lik koji je – ako se izuzme Majku Božju i svetoga Josipa – prvi i najviše živio očekivanje Mesije i *radost što je vidio njegov dolazak*: govorimo naravno o Ivanu Krstitelju (usp. *Iv* 1, 6-8.19-28).

Evanđelist ga u uvodu predstavlja na svečan način: „Bî čovjek poslan od Boga [...]. On dođe kao svjedok da posvjedoči za Svjetlo“ (rr. 6-7). Krstitelj je prvi *svjedok* Isusa, riječju i darom života. Sva se evanđelja slažu u tome da je on ostvario svoje poslanje pokazujući Isusa kao Krista, Božjeg Pomazanika obećanog od proroka. Ivan je bio *vođa* svoga vremena. Glas se o njemu pronio po čitavoj Judeji i dalje, sve do Galileje. Ali on nije ni na jedan jedini trenutak podlegao napasti da skreće pažnju na sebe: uvijek je on bio taj koji je usmjeravao prema Onome koji ima doći. Govorio je: dolazi „onaj... komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući“ (r. 27). Uvijek je pokazivao

na Gospodina. Jednako kao i Majka Božja: uvijek je pokazivala na Gospodina: „Učinite sve što vam rekne“. Uvijek je Gospodin u središtu. Sveci pokazuju Gospodina. A onaj tko ne pokazuje na Gospodina nije svet!

Eto prvog uvjeta kršćanske radosti: *izbaciti iz središta sebe i u središte staviti Isusa*. To nije otuđenje, jer Isus zaista *jest središte*, on je *svjetlo* koje daje puni smisao životu svakog muškarca i žene koji dolaze na ovaj svijet. Sam dinamizam ljubav je to što me navodi na to da izađem iz sebe samoga ne zato da se izgubim, nego da sebe pronađem dok se darujem, dok tražim dobro drugoga.

Ivanu Krstitelju trebalo je prijeći *dug put* prije nego je došao do toga da svjedoči Isusa. Put radosti nije šetnja. Treba se pomučiti da bismo bili uvijek u radosti. Ivan je ostavio sve, još kao mladić, da bi stavio na prvo mjesto Boga, da bi slušao čitavim srce i svim silama njegovu Riječ. Ivan se povukao u pustinju odrekavši se svega suvišnog, da bi bio slobodniji slijediti vjetar Duha Svetoga. Neke crte njegove osobnosti su, zacijelo, jedinstvene, neponovljive, nisu za predložiti svakome. Ali njegovo je svjedočanstvo primjer za svakog onog koji želi tražiti smisao svoga života i pronaći pravu radost. Krstitelj je, na poseban način, uzor za one koji su u Crkvi pozvani naviještati Krista drugima: mogu to činiti na način da se odreknu sebe samih i svijeta, da ne privlače ljude sebi nego ih usmjeravaju Isusu. Radost je ovo: usmjeravati Isusu. A radost mora biti značajka naše vjere. I u trenucima tame mora postojati ta nutarnja radost, znati da je Gospodin sa mnom, da je Gospodin s nama, da je Gospodin uskrsnuo. Gospodin! Gospodin! Gospodin! To je središte našega života, i to je središte naše radosti. Razmislite dobro danas: kako se ja ponašam? Jesam li radosna osoba koja zna prenositi radost što je kršćanin ili sam, pak, uvijek kao oni tužni, kao što rekoh ranije, koji kao da su na bdjenju za pokojnika? Ako nemam radost svoje vjere, neću moći dati svjedočanstvo i drugi će reći: „Ali ako je vjera tako žalosna, bolje je ne imati je“.

Dok molimo *Angelus* vidimo sve to u punini ostvareno u Djevici Mariji: ona je u tišini očekivala Božju Riječ spasenja; slušala ju je, prihvatila je, začela je. U njoj je Bog postao *blizak*. Zato Crkva naziva Mariju „*Uzrokom naše radosti*“.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike.

Posebno pozdravljam skupinu predstavnika obitelji i djece iz Rima koji su se okupili u prigodi blagoslova kipića Malog Isusa („Bambinelli“) koji se održava u organizaciji središnjice rimskih oratorija. Ove vas je godine manje nego inače zbog pandemije, ali znam da su se mnoga djeca i mladi okupili u oratorijima i svojim kućama i prate nas putem sredstava komunikacije. Svakom

pojedinom upućujem svoj pozdrav i blagoslivljam kipiće Isusa koje će biti stavljene u jaslice, znak nade i radosti. Blagoslovimo u tišini kipiće Malog Isusa: *U ime Oca i Sina i Duha Svetoga*. Kad budete kod kuće molili pred jaslicama sa članovima svojih obitelji, pustite da vas privuče *nježnost* Djeteta Isusa, rođena siromašna i nejaka među nama, da vam dadne svoju ljubav.

Svima želim ugodnu nedjelju. Ne zaboravite radosti! Kršćanin je radostan u srcu, pa i u kušnjama; radostan je zato što je blizu Gospodinu: On je onaj koji nam daje radost. I, molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!